

Čís. 3200.

Okolnost, že obžalovaný nebyl přítomen toliko prohlášení rozsudku, neopravňuje ho k odporu, zvláště když nepřítomnost ta nebyla důsledkem příčin mimo vůli obžalovaného ležících (neodvratné překážky ve smyslu § 427 tr. ř.).

Ustanovení § 250 tr. ř. předpokládá, že předseda nařídil, by obžalovaný za výslechu svědka nebo spoluobžalovaného odstoupil z jednací síně; vzdálil-li se sám od sebe, netřeba mu oznamovati, co se dalo v jeho nepřítomnosti.

(Rozh. ze dne 6. června 1928, Zm I 157/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací v neveřejném zasedání nevyhověl odporu a zavrhl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 30. prosince 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II c) a 176 II a) tr. zák. a zločinem podvodu podle § 197 a 200 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Odpor bylo zamítnouti. Z protokolu o hlavním přelíčení vychází, že se obžalovaný ku hlavnímu přelíčení dostavil, zodpovídal se při něm, byl přítomen celému průvodnímu řízení, činil důkazní návrhy a že teprve až po konečné řeči veřejného obžalobce, když se byl ohradil proti jeho návrhu na policejní dohled, opustil jednací síň se slovy: »Já se poroučím«, že na to bylo jednání prohlášeno skončeným, soud se odebral k poradě a byl pak rozsudek prohlášen v nepřítomnosti obžalovaného. Těmito záznamy jednacího protokolu je prokázáno, že obžalovaný hlavnímu přelíčení přítomen byl, že měl příležitost, by byl slyšen o obžalobě, že použil plně práv jemu zákonem v příčině jeho obhajoby přiznávaných a že opustil jednací síň dobrovolně až teprve v době, kdy jednání bylo již skončeno. Za tohoto stavu věci nemůže býti řeči o tom, že se obžalovaný k hlavnímu přelíčení nedostavil, takže schází základní předpoklad, za kterého jedině lze podle třetího odstavce § 427 tr. ř. vznést odpor. Okolnost, že obžalovaný nebyl přítomen prohlášení rozsudku, neopravňuje ho podle zákona ještě k odporu, zvláště když nepřítomnost ta nebyla důsledkem příčin mimo vůli obžalovaného ležících, zejména ne důsledkem nějaké neodvratné překážky ve smyslu § 427 tr. ř. Že obžalovaný za hlavního přelíčení onemocněl nebo se hlásil nemocným a žádal za odročení hlavního přelíčení, není ze záznamů protokolů o hlavním přelíčení vidno, nepotvrzuje to ani krajský soud ve své předkládací zprávě, takže tu nebyl ani důvod k postupu ve smyslu § 275 tr. ř. Odpor bylo proto zamítnouti.

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 3, 4, 5, 10 a 11 § 281 tr. ř. Prvý soud shledává v tom, že prý obžalovanému byla

dána pouze krátká lhůta k přípravě obhajoby. Tím poukazuje stížnost patrně na předpis § 221 tr. ř. Leč o porušení tohoto předpisu nemůže býti řeči, když obžalovanému byla obsílka k hlavnímu přelíčení, stanovenému na 30. prosince 1927, doručena 24. prosince 1927, takže měl k přípravě své obhajoby delší než nejmenší zákonnou lhůtu třídní.

Dále uplatňuje stížnost jako zmatečnost, že prý obžalovanému nebylo dodatečně sděleno, co se dalo za líčení, když obžalovaný za přelíčení dvakráte či třikráte byl nucen odstoupiti. Tím napovídá stížnost porušení ustanovení § 250 tr. ř. a zmatečnost podle čís. 3 § 281 tr. ř. Je však bezdůvodna. V protokole o hlavním přelíčení je zaznamenáno, že se obžalovaný po prvních slovech vyslýchaného svědka Josefa S-a vzdálil z jednací síně, vykřikuje: »Ať mluví, ať mluví«, že se pak ještě za výslechu svědkova vrátil a prohlásil, že proti výpovědi svědkově nic nenamítá. Je na snadě, že za tohoto stavu věci nejde o nešetření předpisu § 250 tr. ř., jenž má na zřeteli případ, kde předseda nařídil, by obžalovaný za výslechu některého svědka nebo některého spoluobžalovaného odstoupil ze zasedací síně. Vzdálilť se obžalovaný podle rozhodných záznamů jednacího protokolu nikoli z nařízení předsedova, nýbrž sám od sebe a nebylo tu proto zákonného důvodu, by mu bylo oznámeno, co se v jeho nepřítomnosti dalo. Po druhé se obžalovaný vzdálil z jednací síně až po závěrečné řeči veřejného obžalobce, o čemž byla řeč již při vyřizování odporu: to se nestalo ani za výslechu nějakého svědka nebo spoluobžalovaného ani z příkazu předsedova, takže předpis § 250 tr. ř. v tomto směru nepřichází vůbec v úvahu. Že by posléze šlo o zmatek čís. 3 § 281 tr. ř. z té příčiny, že nebyl o jednání sepsán protokol, je tvrzení svévolné, kdyžť protokol, odpovídající předpisu § 271 tr. ř., skutečně sepsán byl. Důvod zmatečnosti čís. 3 § 281 tr. ř. není proto dán v žádném z uplatňovaných směrů.

Čís. 3201.

Zmatek čís. 5 § 344 tr. ř. nelze uplatňovati pro zamítnutí návrhu spoluobžalovaného, k němuž se stěžovatel ani nepřipojil.

Zákon nežadá přihrání psychiatrů ke zkoumání duševního stavu obžalovaného; nevyhovění návrhu v tom směru není zmatkem čís. 5 § 344 tr. ř.

Snížení inteligence, slabá odolnost vůle oproti cizím vlivům a odpor ke stykům s druhým pohlavím samy o sobě nejsou známkami trvalého nebo přechodného zbavení užívání rozumu (§ 2 a), b) tr. zák.).

Vzejdou-li zrušovacímu soudu pochybnosti o správnosti posudku znalců a o správnosti mezitímního usnesení, jímž porotní soud zamítl návrh na zkoumání duševního stavu odborníky psychiatry, nařídí nalézacímu soudu, by konal šetření za účelem odstranění pochybností o přičetnosti obžalovaného (§ 362 odstavec první tr. ř.).

(Rozh. ze dne 8. června 1928, Zm II 157/28.)